

Bábika

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Pavel Sekerák	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2024)	Pavel Sekerák

O knihe

Členom metalovej kapely cestou na cintorín dvakrát skríži cestu stará žena. Vysloví tajomné slová, ktoré nikto z nich nechápe. Fotografovanie na obálku CD sa zmení na strach o holý život. Prežije iba ten, kto správne pochopil jej varovanie.

GREENIE KNIŽNICA

PAVEL SEKERÁK

BÁBIKA

TEMNÁ POVIEDKA

1. kapitola

V tmavej zamknutej izbe sa pod posteľou zvíja od strachu mladá žena. Celé telo sa jej chveje a oči jej zaplavujú slzy. Zo všetkých síl sa snaží byť ticho. Snaží sa byť nespozorovaná, neviditeľná. Prikladá si ruku na trasúce sa pery, aby ju jej dych či plač neprezradil. Mokrý pot nasiaknutý strachom jej steká po tvári spolu so slzami. Pohľad má uprený na škáru pod dverami. Vtom sa za nimi na okamih mihla postava. Jej telo stuhlo. Schúlila sa do kľbka a s napätím čakala. Nesmie sa prezradiť! Ten muž ju nesmie nájsť! Inak bude po nej. To vie s úplnou istotou. Na vlastné oči videla, ako ten psychopat v maske sekerou rozsekal jej dve kamarátky. Teraz je na rade ona. Spod postele pozoruje, ako sa vrah presúva po chodbe sem a tam, až sa jeho kroky nakoniec zastavili pred dverami izby. Cez škáru vidí, ako zo sekery na koberec dopadajú kvapky krvi jej priateľiek. Nedýcha. Rozšírenými zreničkami pozoruje jeho tieň. Hypnotizuje kľučku, aby sa v žiadnom prípade nepohla. Napätie stúpa. Cíti, že teraz to príde. Toto je moment. Svoju smrť si rozhodne predstavovala inak. Mala v úmysle zostarnúť a umrieť naplnená životom. Nie takto! Rozsekaná na kusy krvilačným maniakom. Dvere izby sa nečakane otvorili. Do miestnosti zatemnenej žalúziami vstúpilo jasné svetlo a hlas siluety stojacej na prahu.

„Už zase pozeráš tieto nezmysly?!“ zaznela klasická otcovská fráza.

„Pokoj... je to len film.“

„Film... ale aký! Nedivím sa, že máš depresie, keď pozeráš takéto veci.“

„Nepoučuj ma! Nie si môj otec!“

Muž rezignovane pokrútil hlavou a zavrel za sebou dvere. Na tento argument už dávno stratil odpovede. Vedel, že tento boj prehral ešte skôr, ako sa začal. Sadol si do kuchyne a zadíval sa na šálku čiernej kávy, ktorú zvieral v dlaniach. Tá sa začala vlniť a na hladine povzbudzujúceho nápoja uvidel opakujúci sa obraz. Tvár jeho manželky sa pred ním objavovala a znovu strácala na dne šálky. Nedokázal to. Nemohol sa napiť, keď ju tam videl. Vložil si hlavu do dlaní a so slzami na krajíčku spomínal.

Od tej nehody prešlo už niekoľko rokov, ale bolesť, ktorú cítil pri myšlienke na ten deň, je stále rovnako silná. Opakovane si kládol tie isté otázky. Prečo nevyrazili o pár minút skôr?! Prečo len bol taký zbrklý? Možno by bolo všetko inak, ak by si nezabudol peňaženku na stole a nemusel sa po ňu vrátiť. Užili by si dovolenku, o akej snívali. Mala to byť ich prvá spoločná dovolenka od nedávnej svadby. Šťastie a nadšenie z lásky náhle vystriedala neutíšiteľná bolesť a plač.

Ak by išli podľa plánu, ak by sa nemuseli vracieť, nič z toho by sa nestalo a ten opitý blázon v protismere by do nich nevrátil. Ale stalo sa. A Emily mu už nikto nevráti. Ostali mu po nej iba spomienky, nejaké fotky a dcéra. Natáliu to zasiahlo veľmi tvrdo. Niekoľko týždňov vôbec nerozprávala a nevychádzala z bytu. Prišla o jedinú blízku osobu vo svojom živote. Otca nepoznala. Teraz stratila aj matku. Ostal jej iba Martin. Mala ho rada a rešpektovala ho ako nového partnera svojej matky, ale predsa len to bol pre ňu stále cudzí človek. Muž, s ktorým ju neviazalo žiadne puto. Aspoň tak to vtedy vnímala. Od pohrebu mamy sa Natália uzavrela do seba. V duchu vinila Martina za jej smrť a len veľmi ťažko znášala jeho prítomnosť. Vyhýbala sa mu. Celá idylka o šťastnej rodine sa rozpadla v jedinom okamihu. Hnevala sa. Na Martina. Na toho opilca v aute oproti. Na celý svet. Ako plynul čas, nachádzala pomyselnú útechu v hudbe. Celé dni trávila počúvaním hard-rocku a metalu. Jej otčima to znepokojovalo. Cítil, že ju stráca, ale nedokázal s tým nič urobiť. Natália pred ním už nadobro zatvorila dvere. A neboli to len dvere izby.

Jej svet sa od smrti matky odel do čiernej. Rovnako tak sa odela aj ona. Zo šatníka sa vytratili farby a všetko jej oblečenie bolo čierne. Havrany a lebky sa stali neoddeliteľnou súčasťou jej novej identity. Rovné ryšavé vlasy boli už tiež minulosťou.

Už to nebolo milé, veselé dievčatko so žiarivými vlasmi a veľkými, doširoka otvorenými očami, pripravenými doslova hltat' všetku nádheru sveta. Ukrývala sa vo svojej tmavej izbe. Obklopená tmavou hudbou a morbidnými dekoráciami. Zmenilo sa však ešte čosi. Zmenili sa jej kamaráti. Dievčatá a chlapi, s ktorými sa dovtedy kamarátila, sa z jej života vytratil tak ako i samotná radosť. Na strednej škole si našla nových priateľov. Rovnako temných, akou bola ona sama. Stretávali sa na opustených miestach, na cintoríne, v starej nepoužívanej fabrike a spoločne zdieľali svoj temný pohľad na svet. Častokrát tým svojho nevlastného otca privádzala do zúfalstva, pretože namiesto do školy, išla za kamarátmi.

Zákazy, ani snaha o úprimný rozhovor, k ničomu nevedli. Martin bol zakrátko na pokraji zrútenia, až nakoniec rezignoval úplne. Robil to, čo bolo nevyhnutné. Po materiálnej stránke sa o Natáliu staral dobre. Ale nevedel jej dať nič viac. A ak by aj vedel, ktovie či by o to stála.

Na svoje sedemnásť narodeniny si vypýtala elektrickú gitaru. Martin sa potešil, že Natália konečne začne niečo aktívne robiť, pretože doteraz nejavila záujem o akúkoľvek aktivitu. Jej život boli len temné knihy, metal a horory. Bola nesmierne nadaná a po svojej matke zdedila vynikajúci sluch.

Vďaka tomu sa pomerne rýchlo naučila nielen základy hry na gitaru, ale zakrátko už vedela zahrať aj niektoré známe a obľúbené skladby. Bol to asi prirodzený vývoj, alebo také čosi, čo vyústilo ku tomu, že sa z ich temnej partičky nakoniec stala hudobná skupina. Dali si názov The Darxxx. Pri pohľade na nich si každý povedal, že je to vskutku výstižné pomenovanie.

Otec bubeníka z ich kapely mal autoservis na okraji mesta. V objekte sa nachádzala i jedna nevyužívaná budova, ktorá sa stala ich skúšobňou a útočiskom. Takmer už ani nebývali doma. Chodili tam len spávať. A aj to nie pravidelne. Hudba im poskytla možnosť vyjadriť svoj hnev, svoj smútok a všetky pocity, ktoré v nich vreli. Neúnavne pracovali na vlastných skladbách a v skúšobni trávili takmer všetko svoj čas. Vyplatilo sa! Zanedlho sa aj napriek ich mladému veku, alebo možno vďaka nemu, dostali do povedomia nielen svojich rovesníkov. Z klubov v podzemí sa pravidelne ozývalo dunenie basy, bicích a agresívne gitarové riffy. The Darxxx čoskoro poznali i za hranicami okresu. To, čo začalo ako zábava, ako spôsob trávenia voľného času, sa pretváralo do zmyslu života členov kapely. Mali svoje skladby, mali ponuky na koncerty, chýbali už len nejaké vhodné fotky na propagáciu skupiny.

Po inšpiráciu nebolo treba chodiť ďaleko. V meste sa nachádzal rozľahlý cintorín s temnými zákutiami, ako stvorenými na fotenie metalovej kapely. Natália ho dôverne poznala. V najťažších chvíľach jej poskytoval vytúžené útočisko pred ľuďmi. Pre ňu to bola jasná voľba. Ostatní s jej návrhom bez výhrad súhlasili. Len čo dopozerá ďalší horor vezmú svoje nástroje, nejaké rekvizity, vhodné oblečenie a pôjdu tam.

2. kapitola

„Ty si sa úplne pomiatol?! Vzal si celé bicie?!“ zazrela s pohrdaním na ich bubeníka, keď si pri nastupovaní do auta všimla, že kufor je úplne plný.

„Dohoda bola, že tam pôjdeme i s nástrojmi!“ bránil sa Šaňo.

„Som zvedavá ako to chceš trepať cez celý cintorín? Nestačili ti paličky?“

Prvotný hnev však náhle vystriedal hlasný škodoradostný smiech. Predstavila si svojho kamaráta, ktorého postava pripomínala známeho zeleného zlobra, ako sa snaží niesť všetko svoje náčinie na miesto fotenia a jeho dlhé kučeravé vlasy mu pritom padajú do očí.

„Upokoj sa! Ideme predsa autom. A od zadnej brány to nie je ďaleko,“ zapojil sa Jakub sediaci za volantom.

„Áno, ale na jednu vec si trochu pozabudol...“

„Skutočne?! Na akú?“

„Je tam zákaz státia.“

„Seriem na ich zákaz!“ zahlásil, zošliapol pedál a auto nabralo rýchlosť.

„A ešte na jednu vec si zabudol.“

„Do riti, prestaň! Čo furt?!“ odvrkol podráždene šofér a gitarista v jednej osobe.

„Niekto tu chýba.“

„Tomáš povedal, že pôjde autobusom a bude nás tam čakať.“

„Ten chlap musí byť vždy iný...“ zahundral si popod nos basgitarista Braňo.

„Bud' rád. Predstav si, že by sme boli všetci ako ty!“ chichúňal sa Šaňo sediaci na sedadle spolujazdca.

„Čo ja, ale Tomáš... viete čo nedávno urobil?“ povedal Braňo a začal sa smiať.

„Povieš to aj nám? Alebo to bude iba tvoj súkromný vtíp?“ napomínala ho čiernovlasá dievčina.

„Pred pár dňami išiel z obchodu domov a cestou jedol čokoládovú tyčinku...“

„Ha ha, veľmi smiešne...“ ironicky odvrkol Jakub.

„Počkaj, to nie je všetko. Ako si tak kráčal domov s čokoládovou tyčinkou v ruke, všimol si dievčatá vo fitku vedľa cesty. Bežali na pásoch a dívali sa na neho cez veľké sklenené okná. A ten kolík...“ nemohol pokračovať, pretože sa takmer dusil od smiechu, zatiaľ čo ostatní znudene čakali na pointu.

„Ten kolík sa postavil priamo pred ne. S tou čokoládovou tyčinkou. A provokatívne si ju pred nimi vychutnával,“ smial sa, až mu vyhrkli slzy.

„Určite ich to veľmi zaujímalo...“ poznamenal sucho Jakub, zatiaľ čo na zadnom sedadle sa Braňo od smiechu zvíjal v krčoch.

„To je blázon!“ smiala sa Natália. „A ty tiež!“ udrela kamaráta po pleci.

Braňo sa však naozaj dusil. Tak veľmi sa smial, až mu zabehla slina a nedokázal sa poriadne nadýchnuť. Natália začala panikáriť. Opakovane ho udierala po chrbte. No zdalo sa, že to vôbec nepomáha. Výkriky Natálie zneli čoraz naliehavejšie. Šaňo i Jakub sa obzreli dozadu, aby zistili, čo sa tam deje.

„Do riti, čo tam stvárate?! Šibe vám?!“ nezaprel sa Jakub, ktorý sa zamračene díval na scénu odohrávajúcu sa na zadných sedadlách.

„Pozor!“ zreval Šaňo svojim hrubým hlasom.

Jakub okamžite odvrátil zrak od kamaráta a upriamil ho na aktuálnu dopravnú situáciu.

„Ty stará striga!“ skríkol Jakub s rovnakou intenzitou, s akou dupol na brzdový pedál.

Zhrbená teta s vozíkom prechádzala cez cestu a vôbec nedbala na to, čo sa v jej okolí deje. Auto sa za intenzívneho pišťania pneumatík zastavilo len pár centimetrov od nej. Rovnaký piskot sa ozýval aj za ich bielym kombi. Vydesene hľadeli cez zadné okno na blížiacu sa dodávku. Sledovali to ako v spomalenom filme. Kvapky studeného potu pomaly stekali po ich zmraštených čelách. Nastalo ticho sprevádzané oblakmi zvířeného prachu. Náraz sa nekonal. Našťastie. Všetkým sa uľavilo. Jakub nečakal a okamžite stiahol okno.

„Čo si slepá?!“ vykrikol na starú pani, ktorá sa až teraz dostala na druhú stranu cesty, ibaže tá na jeho slová vôbec nereagovala.

„Si nielenže slepá, ale ešte aj hluchá!“ uľavil si Jakub a pohl sa vpred.

„Baba jedna bláznivá! Mohlo byť po nej...“ pridal sa Šaňo a pokrútil hlavou.

Medzitým sa vzadu udiala pozoruhodná vec. Braňo sa prestal dusiť. Nasledujúcich desať minút cesty nikto neprehovoril ani slova. Vstrebávali pocity, ktoré práve zažili. Teda až na Jakuba. Ten si stále niečo mrmlal popod nos. Robil to však tak často, že to už nikto nevnímal.

Keď konečne zastavili pri zadnej bráne cintorína, zbadali čosi nečakané. Zhrbená pani vyťahovala spod pazuchy nejaké brožúry a ponúkala ich okoloidúcim.

„To nie je možné! To je zase ona!“ skríkol prestrašený Šaňo, akoby uvidel ducha.

„Kto ona?“ pýtala sa Natália.

„Tá žena. Tá s vozíkom.“

„Netrep! Ako by sa sem dostala tak rýchlo?“ kontroval Jakub.

„Tak sa pozri!“

Všetci štyria pritlačili nosy na sklo a dívali sa na ňu ako na zjavenie. V neznámej žene spoznávali tú nešťastnicu, ktorá im pred chvíľou vošla do cesty.

„To nie je možné...“, povedali všetci súčasne.

Telom im prešiel mrazivý elektrizujúci záblesk. Pocit, ktorý sa dá len ťažko opísať slovami. Ostali po ňom prikovaní k oknu a s otvorenými ústami ešte chvíľu hľadeli na starenku.

„Hádam už stačilo, nie?! Budete na ňu čumieť celý deň? Mne ju bohato stačilo vidieť raz! Radšej podťte vykladať!“ nabádal ich Jakub, ktorý sa ako prvý odtrhol od paralyzovanej štvorice.

Otvoril kufor auta a začal na chodník ukladať hudobné nástroje. Ostatní sa vzápätí pridali. Najviac starostí mali so šaňovými bicími.

„Tak na toto som naozaj zvedavá. Už sa teším, ako to odnesieš,“ uškŕňala sa Natália.

„Myslel som, že sme tím...“, zahlásil Braňo a vzal do jednej ruky stojany na činely. Cez druhé plece mal prehodené puzdro s basou. Takto ovešaný sa pobral smerom k bráne. Smerom ku tajomnej pani.

„Má pravdu. Natália, vezmi niečo!“ prikázal Jakub.

Prehodila si svoju gitaru cez plece a len veľmi neochotne vzala vak s činelmi a Šaňovu malú sedačku. Aj tak bolo jasné, že sa ešte budú musieť vrátiť. Vzali čo najviac a nasledovali Braňa. Mlčky prechádzali okolo zhrbenej pani pri bráne a zbystrili zrak. Pozorne si ju obzerali. Chceli si byť istí, že je to ona. Jakub to však nevydržal.

„Madam, ak sa chcete dožiť zajtrajška, mali by ste sa poriadne rozhliadnuť na obe strany predtým, ako vstúpíte na cestu. Možno si to pamätáte zo škôlky,“ prehovoril so sarkazmom v hlase. „Aj keď asi sotva, ako sa tak na vás pozerám...“, dodal.

Vtom ho starenka chytila za ruku. Prevrátila oči, tak, že bolo vidieť iba jej bielka. Jej stará, krehká, trasúca sa dľaň sa ovinula Jakubovi okolo zápästia. Podivným chrapľavým hlasom prehovorila.

„Ak sa vy chcete dožiť zajtrajška, nespúšťajte ju z očí!“

„Čože? Koho?“ pýtal sa šokovaný hudobník.

„Bábiku! Nesmiete ju spustiť z očí!“ Uvoľnila ľahký stisk ruky, ktorej visiaca, zvráskavená koža bola posiatá hnedými škvrnami a pohľad sa jej vrátil.

„Hej, madam, čo to na nás skúšate?“

„Prosím? O čom to hovoríš?“ pýtala sa stareнка prekvapene a jej hlas znel úplne inak. Znel... normálne.

„Čo to bolo za divadlo? A tie reči...“

„Neviem o čom to hovoríš, mladý muž. Ja tu len predávam svoje básničky.“

„Práve ste mi hovorili, aby sme nespúšťali oči z nejakej bábiky, ak sa chceme dožiť zajtrajška!“

„Cítiš sa dobre, chlapče? Nič som ti nehovorila.“

„Na takéto hlúposti nemáme čas...“ odvrkol a vstúpil bránou na mestský cintorín.

Ostatní tam ešte pár sekúnd stáli a premýšľali nad tým, čo videli. Zmocnil sa ich nekonkrétny desivý pocit. Zdalo sa, akoby tá pani bola v nejakom tranze. Akoby cez ňu hovoril nejaký démon, či iná temná entita. Ale čo malo znamenať to varovanie? Nespúšťajte z očí bábiku...

„Divné, čo?“ pokývala hlavou Natália a dala tak Šaňovi znamenie, že treba ísť ďalej.

3. kapitola

Nástroje uložili na trávku kúsok za bránou. Natália tam ostala a chlapi išli do auta po zvyšné veci. Dívala sa na staré tajomné náhrobné kamene. Milovala ich temnú estetiku. Obdivovala zvetrané kusy obrastené machom a lišajníkom. Nejednen fotograf by si tu prišiel na svoje. Ale jej pohľad tentokrát upútalo niečo iné. Niečo, čo sem nepatrlo. Ukrytá medzi zašlými keramickými anjelmí, ktorým sem-tam chýbala nejaká končatina alebo kus tváre, na jednom náhrobku sedela opretá o mramor malá špinavá bábika. Čo to hovorila tá starena? Nespúšťajte oči z bábiky. Možno hovorila o tejto. Pomyslela si Natália a zahľadela sa jej priamo do očí. Mala pocit, akoby ju tá bábika hypnotizovala. Sústredila na ňu nielen svoj pohľad. V tej chvíli mala pocit, že sa na ňu sústreďí celé jej bytie. Akoby to bolo dôležité. Akoby od toho závisel jej ďalší osud. Zmeravela. Nedokázala od nej odtrhnúť zrak. Stála s rukami voľne visiácimi pri tele a uprene hľadela na hračku, ktorá jej pripadala podivne živá.

„Čo tu tak stojíš?“ zaujímal sa Jakub, keď sa vrátili so zvyšnými nástrojmi.

„Žmurkla!“ zahlásila prestrašene a jej krehké dievčenské telo sa začalo chvieť neprirodzeným strachom.

„Kto? O čom točíš?“

Natália stála kompletne stuhnutá. Bez slova zodvihla rameno a prstom ukázala na priemerne veľký, asi storočný hrob obklopený anjelmi a... v tom momente sa zastavil čas a pozornosť členov kapely sa upierala k jednej jedinej veci.

„Pohla sa!“ skríkla Natália a intuitívne sa skryla za Šaňa.

Všetci sebou automaticky trhli a urobili krok dozadu. Jakub nikdy dlho neatáľal s činmi a ani teraz tomu nebolo inak. Ako prvý uvoľnil znepokojujúce napätie, ktorým boli nasiaknutí.

„Ešte sa len pohne!“ zahlásil a vybral sa smerom ku hrobu. Schytil tú bábiku a vyhodil ju kolmo asi do päťmetrovej výšky. Kým stihla dopadnúť, napriahol pravú nohu a vzápätí ju razantne švihol naproti blížiacej sa hračke. Trafil presne. Letela vzduchom niekoľko metrov, až nakoniec dopadla do krovia obďaleč.

„Tam si môže žmurkať koľko chce,“ zakončil svoje futbalové predstavenie.

„Ty si barbar! Zbláznil si sa?! Čo ak to bola ona? Čo ak je prekliata a teraz pôjde po nás?!“

„Ja, že som sa zbláznil? Počúvaš sa vôbec? Je to len kus plastu. Nič viac.“

„Má pravdu. Kašli na ňu!“ pridal sa Braňo na Jakobovu stranu.

„A čo ty, Šaňo? Čo si o tom myslíš?“ snažila sa získať aspoň niekoho na svoju stranu.

„Nemyslím si nič. Mňa teraz zaujíma to, kde trčí Tomáš. Nehovoril, že nás tu bude čakať?“

„Možno je pred fitkom...“, chichúňal sa Braňo popod fúz.

„Čo by som tam robil?“ ozvalo sa spoza nich.

„Kde si zase trčal?! Zakaždým ťa musíme čakať!“ kritizoval ho samozvaný líder kapely.

„Pokoj, bol som len po niečo na pitie...“, odpovedal flegmaticky. Z Jakobových rečí si nerobil ťažkú hlavu. Dobre ho poznal už od ranného detstva a vedel aký býva prchký. Hoci to mnohokrát nemyslí zle.

„Daj to sem!“ natiahla k nemu ruku Natália, ktorej srdce ešte stále bilo, akoby uvidela ducha.

„Hej, pozor, je to silné...“, pokúšal sa ju upozorniť na to, že je to jeho vlastný recept. Ale kým stihol čokoľvek povedať, obsah fľašky mizol vo vnútri rozrušeného dievčaťa.

Štyria mladíci stáli okolo nej s otvorenými ústami a neverili vlastným očiam. Natália sa alkoholu nevyhýbala, ale toto bola novinka. Väčšinou ostalo iba pri pive, maximálne pri nejakom „ženskom“ miešanom drinku. Destiláty vôbec nemala v obľube.

„Hned' mi je lepšie,“ zahlásila s úsmevom, len čo sa hrdlo fľaše vzdialilo od jej pier.

„No pekne! Mohla si nechať niečo aj pre nás,“ vyčítal jej Šaňo a hľadel na prázdnu fľašku, ktorú zvierala v ruke.

„Tomáš má toho so sebou určite viac,“ odvetila sebedovome.

„Tak to sa mylíš. To bolo všetko, čo mám. Moje tajné zásoby na špeciálne príležitosti...,“ povzdychol si.

„Toto je predsa špeciálna príležitosť.“ usmiala sa „Kedy predtým si už videl bábiku, ktorá sa hýbe a pozerá na teba?“

„Varoval som ju, že je to silné...,“ bránil sa Tomáš pred ostatnými.

„Nevšímaj si ju! Takáto bola už predtým,“ dodal Jakub.

„Kašlite na to! Pozri sa radšej hore!“ vstúpil do debaty Braňo a ukázal pritom na sťahujúce sa mračná.

„Mali sme ísť skôr! Kým sa rozložíme, bude taká tma, že môžeme rovno baliť.“ hundral Jakub.

„O to lepšie,“ snažila sa Natália odvrátiť pozornosť od faktu, že je to hlavne jej posadnutosť sledovaním hororov, kvôli ktorej sem išli tak neskoro.

„Lepšie? Veď so sebou nemáme statívy a svetlá na fotenie v tme.“

„Máš tam predsa blesk,“ namietala.

„Blesk?! Myslel som, že chceš temné fotky. A nie také, na ktorých budeš ožiarená ako po týždni v Černobyle.“

„Dobre, dobre, nerozčuľuj sa toľko! Kým sa zotmie, to stihneme.“

Nechali škriepky tak a presunuli sa ku miestu, kde mali v úmysle urobiť prvú sadu fotografií. Tri majestátne náhrobné kamene stojace v rade vedľa seba. Na vrchole každého z nich bol kríž, ktorého ramená boli prepojené kruhom. Mystické miesto. Ako z amerických hororov. Takmer dokonalé. Chýbali už len havrany. Tie by aspoň svojim škrekotom dotvárali temnú atmosféru tohto miesta. Natália vytiahla sadu šminiek a postupne všetkých nalíčila po vzore tradičných metalových či rockových kapiel. Biely púder a výrazné, červené a čierne vzory najskôr pokryli Šaňovu tvár. Zabralo nejaký čas, kým bola s výsledkom spokojná. Ostatní traja netrpezlivo čakali, kým sa dostanú na rad. Navyše ich čoraz viac znepokojoval pohľad na nebo. Následne nalíčila Tomáša a keď kreslila vzory na Braňovu tvár, Jakub to už nevydržal.

„Môžeš si s tým pohnúť?!“ opýtal sa dôrazne.

„Môžem. Ale keď to nebude dobré, tak sa nestážuj. Ak to nebude dokonalé, tak to sme sem vôbec nemuseli chodiť.“

„Asi to tak aj bude. Lebo kým sa tu vyčerpávame s farbičkami, čas beží...!“

„Ty asi túžiš po nejakom špeciálnom motíve...“, zasmiala sa a dala mu pokyn, aby si sadol, pretože už bol na rade.

Trvalo ďalších pätnásť minút, kým bola s Jakubom hotová. A to ešte musela nalíčiť seba. Čas z tohto večera nemilosrdne ukrajoval a nervozita sa začala stupňovať.

„Hotovo? No konečne! Postavte sa sem a zaujmite pózy,“ snažil sa Jakub urýchliť prípravu, ale vtom si všimol, že opäť niekto chýba.

„Nevidel niekto Šaňa?“ pýtal sa.

„Možno je za bubnom.“ zažartoval Braňo, ale jeho pokus o vtip ostal bez odozvy.

„Išiel na malú.“ poznamenala Natália.

„Na malú? Tu?!“ čudoval sa samozvaný vodca a snažil sa pohľadom medzi neďalekými stromami objaviť postavu pripomínajúcu Shreka.

„Porazí ma! To robí naschvál? Ja to môžem akurát tak...“ hromžil.

„Privediem ho, vy pripravte fotoaparát,“ povedala Natália a vydala sa smerom ku kríkom, kam predtým dopadla tá desivá bábika.

Medzitým obloha potemnela. Tmavé mraky zahalili celé mesto a cintorín dýchal mystickou, až hrozivou atmosférou. Chlapci sa opäť pozreli hore.

„Niečo tam je,“ zahlásil Tomáš tajomným hlasom „Niečo visí vo vzduchu. Niečo zlovestné...“

Braňo ani Jakub nepovedali jediného slova, ale v ich očiach sa zrkadlili neisté obavy. Na tvárach ucítili vlhký závan chladného vetra, ktorý neniesol žiadne dobré správy. Skutočne sa niečo blížilo.

4. kapitola

Mlčky sa dívali na nebo a vzápätí smerom ku krovu, kam šla Natália. Kde je tak dlho? Pýtali sa v duchu sami seba. Jakub si zapálil cigaretu a v mysli si predstavoval, ako im vyčistí žalúdok, keď sa vrátia. Toľko premárneného času! Mohol ho využiť oveľa lepšie. Napríklad... alebo napríklad... nič mu nenapadlo. Dobre vedel, že by ho pravdepodobne premárnil s pivom v ruke, alebo nezmyselnými debatami o politike. Vťahoval do seba nechutný dym a zavše sa nervózne pozrel na hodinky. Medzitým sa už poriadne zotmelo. Tomáš nepokojne prešľapoval na mieste a Braňo ležal na tráve, akoby bol na pikniku. Rovnako ako jeho dvaja kamaráti, aj on sa díval hore na tú temnotu. Lenže z nejakých príčin ho nechávala chladným. Zrejme už úplne rezignoval. Neočakával, že z toho dnes ešte niečo bude. S každou ďalšou minútou bol čoraz viac apatický. Z letargického pokoja ho zakrátko prebral blesk, ktorý udrel do najvyššieho stromu na cintoríne. S hrmotom pripomínajúcim zrážku dvoch nákladných vlakov sa zo starého stromu odštiepila takmer polovica a dopadla medzi hroby na opačnom konci.

„Tak dost!“ vyskočil Braňo. „Tady končí veškerá legrace! Čo tu vôbec ešte robíme?! Toto nedopadne dobre,“ šípil mladý basgitarista a naznačoval, že by bolo vhodné sa odtiaľto presunúť na nejaké bezpečnejšie miesto.

Napríklad domov. Búrka sa nezadržateľne blížila. O tom nebolo pochyb. Pretože tlak vzduchu sa zmenil, svetla ubúdalo a hromobitie naberalo na intenzite.

„Do riti, kde trčia?! Celý večer nerobím nič iné, len na niekoho čakám! Seriem na to! Balíme!“ zavelil Jakub a nedal nikomu príležitosť oponovať. Odhodil do trávy ďalší špak a začal baliť. Vzápätí sa cintorínom rozliehal srdcervúci výkrik mladej ženy. Vychádzal z miesta, na ktoré dopadol ten kus stromu.

„Natália!“ vykrikol Tomáš vydesene a okamžite sa rozbehol tým smerom.

Ostatní ho bez vyzvania nasledovali. Po príchode na miesto úplne zmeraveli. Pár krokov od Natálie ležal ich kamarát Šaňo privalený ťažkým kmeňom stromu. Braňovo zlé tušenie sa vyplnilo.

„Čo sa stalo?!“

„Ja neviem. Neviem, čo sa stalo. Rozprávali sme sa a zrazu ten strom... ten strom spadol a...“ prepukla do zúfaleho plaču.

Braňo sa sklonil k Šaňovi. Jeho telo bolo rozdrvené. Spod stromu mu trčali iba končatiny a bolo vidieť i kúsok hlavy, rozdrvenej nesmiernou váhou dreva. Bolo jasné, že mu už nemôže nijako pomôcť. Tomáš medzitým tíšil plačúce dievča. Čas akoby sa opäť zastavil. Vzduch bol presýtený elektrizujúcim napätím. Očakávali ďalšiu ranu.

„Musíme odtiaľto vypadnúť,“ zahlásil Braňo dívajúc sa na tú pohromu a zdrvených priateľov. „Ihneď!“ zreval a ťahal za tričko Jakuba, ktorému akoby ešte stále nedochádzalo, čoho boli práve svedkami.

Cível na telo kamaráta, stromom pritlačené k zemi, a trasúcou rukou siahal po ďalšej cigarete.

„Pod' už!“ kričal na neho Braňo.

Lenže jeho nohy neboli schopné pohybu. Stál tam ako prikovaný k zemi a v jeho tvári sa javilo čoraz väčšie zdesenie.

„To ona! Ona za to môže!“ kričal ako zmyslov zbavený a ukazoval na krovie, spod ktorého trčala hlava bábiky.

Pohľady všetkých sa obrátili smerom ku tej podivnej hračke.

„Vidíte to! Smeje sa! Posmieva sa nám!“ pokračoval Jakub plný zúrivosti. „Veď ja ti ukážem! Hneď ťa ten smiech prejde. Ty suka!“

Jakuba už dobre poznali. Vedeli, aký býva prchký. Ale nadávať hračke a rozprávať sa s ňou, to bola novinka. Vôbec nestihli zareagovať, či sa pokúsiť Jakuba zastaviť. Kým si uvedomili, čo sa deje, už bol pri kríku a v rukách držal hračku, ktorú vinil zo Šaňovej smrti.

„Som zvedavý, čo povieš na toto? Aj teraz sa budeš usmievať?“ skríkol so škodoradostným smiechom pripomínajúcim bláznov z filmov a oddelil bábike hlavu od tela.

Ostatní nechápali, čo sa deje. Jakub sa nepochybne zbláznil. Rehotal sa ako maniak. Ako vrahovia z filmov, ktoré pozerávala Natália. V Tomášovom náručí jej slzy pomaly usychali. Cítila sa bezpečne. Dúfala, že ak by Jakubovi úplne preplo a chcel by jej ublížiť, Tomáš ju istotne ochráni. Trojica sa dívala na Jakuba s čoraz väčšími obavami. Čo ak je naozaj šíalený?

Čo ak to doteraz vďaka liekom, alebo drogám dokázal v sebe potlačovať? Zomkli sa tesne k sebe navzájom. Premohli ich obavy. Netušili, čo od neho môžu čakať. Jakub víťazoslávne odhodil telo bábiky na jednu stranu a hlavu na druhú. Potom sa vydal smerom k svojim kamarátom.

„Videli ste to? Ale som jej dal! Už nám dá pokoj,“ zahlásil spokojne.

Skupinka neodpovedala. Mlčky si prezerali svojho kamaráta. Netušili, či mu ešte môžu veriť. Netušili, čoho všetkého je schopný. Keď Jakub spravil krok smerom k nim, o jeden krok ustúpili. Keď urobil dva, ustúpili o dva. Pritom ho nespúšťali z očí.

„No tak... Čo vám je?“ pýtal sa Jakub, prekvapený ich defenzívnym postojom.

„My sme v poriadku. Ale čo ty? Čo to malo znamenať?“ zareagoval Tomáš.

„Čo, čo... dal som tej suke, čo si zaslúžila.“

„To nie je normálne!“ povedal Braňo.

„Normálne?! Čo je tu dnes normálne?! Celý večer sa dejú čudné veci. Najskôr tá starena, potom táto temnota,“ ukázal na husté tmavé oblaky „a ak si si nevšimol, Šaňo je tam pod stromom! Je mŕtvy! Tak mi, sakra, povedz, čo je tu dnes normálne?!“ hulákal Jakub a šíril okolo seba čoraz väčší strach. „A to všetko kvôli tej suke!“ odpľul si smerom k miestu, kam odhodil hlavu.

„Prestaň! Preskočilo ti?! Upokoj sa! Správaš sa ako nejaký maniak. Musíme zavolať políciu a potom odtiaľto čo najskôr vypadnúť.“

„Ja, že som maniak?!“ zreval Jakub a vrhol sa na Braňa.

Strhla sa bitka. Niekdajší kamaráti sa v okamihu ocitli na zemi. To, čo začínalo ako box a neskôr pripomínalo judo, sa razom premenilo na klbko navzájom sa dusiacich tiel, váľajúcich sa na trávniku medzi hrobmi.

„Prestaňte!“ kričala na nich Natália.

Vytrhla sa z Tomášovho náručia a vmiesila sa medzi tých dvoch kohútov. Bolo naivné myslieť si, že sa jej podarí ich rozdeliť. Tomáš sa ju zo všetkých síl snažil od nich odtrhnúť. Príliš sa mu nedarilo, lebo sa medzi nich dokonale zaplietla.

Z masy tiel v nepravidelných intervaloch vychádzali tlmené výkriky. Naraz však zavládlo ticho. Tomáš pevne schytil dievča a ťahal ho odtiaľ preč. Čo najrýchlejšie. Čo najďalej. Vzdľaľovali sa od svojich kamarátov. Bežali a neustále sa obzerali okolo seba.

„To nie je možné,“ vykrikol Tomáš.

„Čo? Čo nie je možné?“ pýtala sa zadýchaná Natália.

„Tá bábika!“

„Čo s ňou?“

„Je tam!“ ukázal na jeden z hrobov.

„Kde?“

„Tam. A pozerá sa!“ tvár mladíka bola biela ako krieda.

„Nezmysel,“ odvrkla Natália.

„Tak sa pozri!“ surovo schytil krehké dievča a bezcitne obrátil jej tvár smerom k hrobu.

„Nič tam nie je,“ precedila cez stlačené ústa.

Pustil ju a dievča spadlo na trávku. Tomáš nechápavo hľadel na hrob, ale to, čo pre pár sekundami videl, sa mu teraz javilo ako ilúzia. Nič tam nebolo. Len prázdny náhrobný kameň a za ním betónový kríž.

„Hovorila som ti...“

„Prepáč...“ podal dievčaťu ruku, aby mohla vstať a pokračovali ďalej.

Nebo pretínali oslepujúce blesky a ožarovali temné zákutia, v ktorých sa skrývali tajomné bytosti. Zdalo sa im, akoby celý cintorín zrazu ožil. Vietor skuvíňal a ohýbal všetky stromy, ktoré stáli naokolo. V zábleskoch videli siluety anjelov. Mali pocit, že sa hýbu. Dívajú sa na nich. Prenasledujú ich. Cítili okolo seba niečo neopísateľne temné. Bežali. Snažili sa tomu uniknúť. Nastalo ticho, v ktorom bol počuť jedine čoraz rýchlejší tlkot ich srdc.

5. kapitola

Ich útočiskom sa stala kaplnka neďaleko hlavného vchodu. Schúlili sa pred jej dvermi a čakali. Dívali sa do temnoty a pred očami mali desivé tváre kamenných anjelov. Neznáme zlo ich prenasledovalo a oni nemali kam uniknúť. Ich telá sa chveli chladom, ktorým bol nasýtený všadeprítomný vlhký vzduch. Zároveň im pod kožu prenikal čoraz väčší strach. Báli sa. Smrť, ktorá si vzala ich troch kamarátov, číhala v tme navôkol. A ide si po nich. Ani tu pri kaplnke sa necítili v bezpečí, hoci ich upokojovala ich nečakaná vzájomná blízkosť.

„Vieš o tom, že máš oči ako bábika?“ vyriekol a našpúlil pery s úmyslom pobožkať dievča, ktoré zvieral v náručí.

Vtom sa z neba zniesol oslepujúci záblesk a udrel do kovového kríža na kaplnke. Ozvala sa ohlušujúca rana sprevádzaná úplným zatmením. Na pár sekúnd nevideli vôbec nič. Natália však niečo cítila. Cítila, že jej ruky sú mokré.

„Konečne prší,“ povedala a zadívala sa na nebo. Potom obrátila pohľad na svoje dlane.

Celé jej telo stuhlo. Opäť sa jej rozšírili zreničky a rozbúšilo srdce, pretože si uvedomila krutú pravdu. Nebola to totiž voda, čo jej stekalo medzi prstami. Bola to krv jej kamaráta, ktorému počas toho záblesku zapichla čepeľ do horúceho krku. Niekoľkými šikovnými pohybmi otvorila motýlika a zabila svojho kamaráta v momente, keď jej vyznával lásku. Krvavý nôž s čiernou čepeľou posiatou ornamentami kryštálových lebiek ležal na zemi vedľa nehybného tela. Napätie sa uvoľnilo. Z neba začali na zem dopadať prvé kvapky dažďa. Vzápätí sa nebo celkom roztrhlo a spustil sa intenzívny lejak, ktorý zmýval krv z jej dlaní. Ten hore vytrvalo žmýkal nadýchané temné mračná akoby jeho jediným cieľom bolo rozpustiť ju sťa cukor v šálke kávy.

Lenže káva je aspoň teplá. Dievča zmáčané dažďom a slzami padlo na kolená. Cintorínom sa ozval srdcervúci hrdelný krik. Všetko bolo zrazu jasné. Kľačí na kolenách a v hlave, ktorú má položenú na tele mŕtveho priateľa, sa jej zjavujú obrazy situácií z dnešného dňa. Vyzerajú však úplne inak ako si ich pamätá. Vyzerajú nemilosrdne pravdivo. Vidí seba samú, ako kričí na Šaňa a odstrčí ho priamo do cesty padajúceho stromu. Vidí seba, ako počas zmätku v bitke na trávniku dusí Jakuba a láme väzy Braňovi. Rozpamätá sa na slová tej starej „veštice“. Dávajte pozor na bábiku! Už vedela, že ona je tou bábikou, ktorú mala na mysli. Skľučujúce výkriky mladej duše nikto nepočuje. Je sama na tmavom desivom cintoríne.

Oťažená vinou zo smrti svojich štyroch kamarátov berie svoj nôž do dlaní a jeho čepeľ obracia proti sebe. Už sa dotýkal jej hrude, keď v tme začula hlas svojho nevlastného otca. Kričal jej meno a zúfalo ju hľadal v nočnej búrke. Na okamih ho zazrela. Pri jednom z nespočetných úderov blesku sa ich pohľady stretli. Rozbehol sa priamo za ňou. Pri kaplnke však už našiel len dve chladnúce telá.